JAN VÁCHAL

JAK NEDOČÍST VIEWEGHA

JAK NEDOČÍST VIEWEGHA

JAN VÁCHAL

TÝDEN PRVNÍ – Pondělí

Můj život se mi rozpadá do jednotlivých epizod. Některé jsou zajímavé a mění se ve vzpomínky, ale jiné mizí a jsou po právu zapomenuty. Po odečtení spánku a nudných životních každodenností zajišťujících jeho fungování zbývá to, co nazývám sama pro sebe reality telenovelou. Někdy dynamickou s nečekaným zvratem či zákrutou, a někdy naopak poklidně plynoucí v toku drobných radostí. Jako třeba minulý vydařený víkend. Lilo jako z konve. Počasí nedovolovalo být venku, a tak jsem celou sobotu trávila na Zličíně v nákupním centru a celou neděli tamtéž, pro změnu ale na Černém Mostě. Neexistuje v těchto chrámech spotřeby nic, od textilu nebo parfumerie, na čem by nebylo možné nalézt moje otisky prstů.

I pondělí se vydařilo. Sluníčko svítilo a mile hřálo, takže mi vůbec nevadilo, že je dnes den veskrze pracovní. Od rána jsem si v pohodě seděla za pracovním stolem a utápěla svůj talent v účetních operacích všeho druhu, neboť jsem už před půldruhým rokem vzala místo u firmy zabývající se účetnictvím na klíč a daňovým poradenstvím. Tato práce sice nevoní dálkami, ale je klidná a až matematicky předvídatelná, systematická, a to mi vcelku vyhovuje. Navíc je to v centru, kousek od metra, a náš ředitel a majitel firmy v jedné osobě je obrdobrák. Na jeho vlastní přání ho netitulujeme všeobecně profláknutou přezdívkou „starej“, ale o poznání noblesnějším „pane

generální“. Toto oslovení si zamiloval spolu s filmem Kristián, kde tak byl mimo jiné oslovován jeho oblíbený herec Oldřich Nový. V době jeho fyzické nepřítomnosti na pracovišti se mu mezi námi, jeho poddanými, ovšem ujala přezdívka Satan. Nikoliv proto, že by byl ve spojení s mocnostmi pekelnými, ale protože je postavy malé, kulaté a nosí obrovské klobouky. Kdyby vykukoval z mechu, tak je od hřibu téhož jména k nerozeznání. Jinak firma je jeden velký babinec. Celkem nás je, když nepočítám občasné externistky, osm kousků. Dana, Vilma, Jiřina, Dita, Monika, Šárka, Adéla, no a já, Karen. Nikdo mi tu ovšem neřekne jinak než Kari. Mimochodem, Satan je Přemysl.

A tak jsem si účtovala a práce mi šla jako po másle. Dnes mi totiž stůl zaplnily doklady firmy Aspektum, a to jsou mimořádní pořádníci, puntičkáři, no k zulíbání. Doklady bez jediné chybičky rychle ubývají, počítač si jen vrní a rádio vyhrává jeden hit za druhým. Skoro jako na přání.

„Mohu dál? Neruším?“ otázala se ředitelova hlava v pootevřených dveřích.

„Vůbec ne, pane generální, vždycky potěší, když mě nečekaně přistihnete při pilné práci.“

„Umění není předstírat pracovitost, a přitom se flákat, ale flákat se, a mít přitom všechnu práci hotovou.“

„Na to jsem machr. Plním normu na dvě stě procent, a přitom jedu jen na půl plynu.“

„Asi tě zklamu, nejdu kvůli prémiím.“

„I diplom by potěšil nebo moje fotka někde na čestném místě, třeba mezi úklidovou komorou a hasicím přístrojem."

Ředitel skoro neznatelně nadzvedl obočí: „A co takhle služební cesta?"

„Prosím, prosím, nechte mě hádat," sepnula jsem ruce ve výmluvném prosebném gestu. „Bude to poznávací zájezd po finančních úřadech nebo exotický pobyt na správě sociálního zabezpečení?"

„Samá voda. Je to na hlavní poštu."

„Můj bože. Vy mě pošlete ven do bahna velkoměsta, a to hned o celé dva bloky odtud. Jiní na takovou příležitost čekají roky."

Už ani neskrýval úsměv. „Tenhle dopis potřebuji ihned poslat. Zdůrazňuji ihned, tedy fofrem. Děkuji."

Tichou odpovědí byl můj roztomilý úsměv číslo dvanáct,0 znamenající rozumím, neptám se a letím.

Jak přišel, tak odešel.

Satanovo přání je ve firmě rozkazem. Krátkou časovou prodlevu znamenalo jen zálohování dat, vypnutí počítače, zatížení zbylých účetních dokladů sněhovou koulí ve formě skleněného těžítka, vyndání kabátu ze skříně a už beru za kliku. Cestou jsem jen lehce nakoukla do sousední kanceláře.

„Dano, kdyby mě někdo sháněl, jsem na poště."

Dana ani nezvedla oči od stolu: „A co mám říct Satanovi?"

„Ten mě tam poslal."

„Chápu. Rychlá poslyně."

„To je dobrý, to si dám na vizitky. Rychlá poslyně."

„Jen dej pozor, aby se ti při nedovolené rychlosti neztratilo to P."

„Dík za radu. Radši letím, než se dozvím víc. Ahoj."

Její nepochybně vtipnou odpověď už přehlušilo klapnutí vchodových dveří. Pro moje ego to bylo nejspíš milosrdné.

Hlavní pošta je místo tak trochu magické. Už jen samotná historická hala mě vždycky fascinovala. Jako malá holka jsem se tam bála. Vestibul byl, bůhví proč, tmavý a chabé osvětlení mělo bezpočet možností na vrhání dlouhých strašidelných stínů. Teď je naopak dokonale osvětlen přímým denním světlem, které dává vyniknout nádherným malbám na všech stěnách haly. Nudné čekání lze tak zpestřit jejich detailním, takřka galerijním studiem, až z toho člověka někdy bolí za krkem. Dnes jsem si jich ale vůbec neužila. Pošta byla prázdná a dopis byl odeslán dřív, než bys napočítal pět.

Ušetřený čas mi tak umožnil malou okliku, tak trochu za odměnu, přes Václavák do Paláce knih. Ten doslova miluju. Bývalá věčně špinavá pasáž pod restaurací Luxor zakončená kinem Letka se změnila ve čtyři patra knih. Často si pro nějakou přijdu, protože čtení z mého života nevytěsnila ani práce, ale ani televize. Čtení je součástí mého života, je to součást mě samé. Ale nechodím sem jenom kvůli knihám, ale pro samotnou atmosféru. Vždycky když tu procházím, tak malinko přivřu oči. Obraz se mi tím rozostří a obaly knih ztratí své dokonalé kontury. Vše se postupně mění v jednu velkou louku s nepřeberným množstvím pestrobarevných květin, plnou neustálého bzukotu lidí, kteří jako včely dychtivě přelétávají z jedné té květiny

na druhou. Vše získává novou fantaskní dimenzi. Stačí jen se tomu snění poddat a…

„Áuuuuuuuuu!“ vyhrkla ze mě spontánní a taky nečekaně dost hlasitá reakce na prudkou bolest levého kolena.

„Paní, co to tam dělátéé?“ ozval se současně za mými zády nesympatický ječák.

„Co by. Berany berany duc,“ hodila jsem přes rameno repliku, ale větší pozornost jsem věnovala kolenu. Vypadalo jen lehce naražené, a tak jsem svou prvotní informaci už o poznání klidněji upřesnila. „Přehlédla jsem tuhle hromadu knih uprostřed cesty.“

„Víte, jak dlouho jsem ji stavěla?“ pokračoval ječák.

Udiveně jsem se ohlédla. Za mnou stála holčina jako z jiného světa.

„Nevím. Od školky?“ pokusila jsem se odlehčit situaci.

„Pěknej kus dopoledne.“

„Díky za informaci. Než jsem do ní vrazila, tak jsem zrovna o tomhle přemýšlela.“

„Nemůžete do toho takhle strkat!“

„Proč ne. Máme demokracii. Každý se může svobodně přerazit, kde se mu líbí.“

Zjevně nepochopila můj lehce ironický nadhled nad touto lapálií. „Budu muset zavolat vedoucí.“

„A proč ne rovnou dopravní policii? Ta hromada stála uprostřed a já měla přednost zprava.“

Dívčina mě ovšem příliš nevnímala. „Já tady za to ručím.“

Rozhodla jsem se být moudřejší a ustoupit. „Podívejte, slečno, nechtěla jsem do té hromady narazit. Prostě jsem ji přehlédla. Nic se nestalo, hromada stojí, jestli chcete, tak se jí omluvím, a tím by to mohlo skončit. Co říkáte?“

„Jak by to vypadalo, kdyby nám tu každej do všeho vrážel.“

„Nesmím se smát,“ honilo se mi hlavou. „Slečna se nejspíš dost nudí.“ Ta zatím pozorně obhlížela hromadu ze všech světových stran.

„Slečno, ta hromada knih je jistě těžká, takže je nejspíš stabilní. Knihám se nic nestalo, mně taky ne, a tak je vlastně všechno v pořádku. Není třeba z toho dělat zbytečnou aféru.“

Slečna ovšem nijak nereagovala.

Instinkt mi zavelel pryč odtud. Bezděčně jsem sáhla na hromadu knih, která byla příčinou všech těch zmatků, a vzala první, která mi padla do ruky. „Tahle,“ rychle jsem přelétla očima obal, „…kniha, ti Andělé všedního dne, od toho, jak se, jó Viewegh, je to dobré?“

„Jistě,“ slečna viditelně ožila, když konečně uslyšela něco, čemu zjevně porozuměla. Co měla natrénováno. „Lidi ho dost berou.“

„Fajn. Tak já si ji taky vezmu.“

„Můžete platit u pokladen vpředu nebo vzadu,“ odvětila, přitom mi směry ukazovala oběma rukama. Vypadala jako letuška při instruktáži, jak se chovat při pádu letadla. Dokonce se poprvé za celou tu dobu usmála. Havárie s hromadou byla nejspíš zapomenuta.

Urychleně jsem použila zadní pokladnu, neboť se mi východ zadem jevil v této situaci stylovější. Pasáží kolem divadla Brzobohatý a syn jsem doslova prolétla rovnou do Opletalky a pak přímo do bezpečného přístavu své kanceláře.

„Tak a ty jsi poslední, kluku. Máš číslo, předkontaci a všechny náležitosti jako každý správný daňový doklad. Teď tě maminka uloží do šanonu a spi sladce." Nic nepotěší tak jako čistý stůl na konci pracovního dne. Tato moje úchylka tu leze na nervy kdekomu. Vždycky odcházím od prázdného stolu. Nic na něm nesmí zůstat. Všechny resty a restíky i vyslovené pomníky musejí prostě ze stolu zmizet do šuplíků nebo skříněk nebo kamkoliv jinam, kde je ještě nějaké místo. Taková docela normální mánie, malá, ale moje.

Dnešek ale přece jen přinesl malou výjimku. Na rohu mého stolu na svoji příležitost trpělivě čeká novotou zářící knížka. Tak trochu nechtěné dítě, jedna z těch, co ležela až na vrchu té hromady, která mi tak hloupě znenadání skočila do snění. Pohodlně opřená do křesla jsem si ji přitáhla jedním prstem až k sobě. Tak co, holka, mám na tebe chuť, a nebo nemám? Holka mlčela. Knihy vždy mlčí. Rozkecají se teprve pohledem čtenáře. Až když člověk sám začne skládat písmena do slov a slova do vět.

Nejprve jsem knížku, v lesklém obalu s tmavě melancholickou fotografií zadumané řeky pod mostní konstrukcí, obracela v rukou takřka bezmyšlenkovitě. Po chvilce jsem ji ale začala analyzovat po svém. První, co mě na obálce upoutalo, byly gramatické chyby. Dnes tak módní psaní jmen a názvů na začátku s malými písmeny mě zlobí, nesouhlasím s tím, ale jak říkával Jára Cimrman, to je asi všechno, co s tím mohu dělat. Nejspíš autor, když to na filozofické fakultě probírali, chyběl. Otočila jsem na záložku. „Svižná story o lidech,

andělích a umírání," charakterizoval svoji knihu autor a sám k sobě dodával:

„Knížka o nás všech, jejichž čas je dávno vyměřen, ale přesto se chováme, jako bychom tu měli být věčně." Lehce mi povyjelo obočí. „No nazdar hodiny, už jen chybí, aby dodali, že autor nastavuje zrcadlo." Ostatní stránky jsem jen prolistovala. Celkem 113 stran textu. MD 55 a DAL 56, na stránce 29 řádků zhruba po 55 úhozech, včetně mezer. Při ceně knihy 159,– Kč přijde strana na necelou 1,40 Kč. Úprava slušná, kniha lehká, velikost skoro jako podšálek ke kafi, vhodná do metra. Na zadní záložce krátký chvalozpěv na autora, výčet díla a jeho fotka. Dívá se z ní, jako by nevěřil, že to vůbec někdo koupí.

Mrkla jsem se na hodiny na stěně. Čas ještě byl, a tak jsem otočila na stranu 11, kde kniha začínala kapitolou „Jofaniel". Stačila jsem ovšem přečíst právě jen tu první stránku, když mě vyrušilo zvonění telefonu.

„Karen Šíbrová, dobrý den."

„Kalaš, dobré odpoledne. To jsem rád, že jsem vás ještě zastihl."

„Jistě, pane Kalaši, taky vás ráda slyším. S jakým problémem vám mohu pomoci?" otázala jsem se co nejuctivěji. Pan Kalaš je v naší firmě legenda. Ví o každé špatné zprávě, a polovinu z nich sám vymyslel.

„Četla jste dnes noviny?"

„Musím se přiznat, že všechny ne."

„Promiňte. Jde o to prohlášení, že podvojné účetnictví bude povinné pro všechny. Bez výjimky."

„To, co jsem četla, pane Kalaši, byla citace jednoho politika, který v kuloáru připustil, že by mu to nebylo proti srsti."

„Ale je to přece poslanec," zdůraznil vážnost sdělení.

„Jeden poslanec jaro nedělá."

„Ale tohle je vládní poslanec," nenechal se odbýt.

„Jenže ta vládní strana nemá sílu v koalici cokoliv prosadit."

„Myslíte?" zapochyboval.

„Jistě. Je to tak malá strana, že by ji nemohla rozbít už ani madam Curie."

„Ale prohlásil to před novináři."

„Pane Kalaši, ten poslanec to jen připustil, vlastně připustil, že on by nebyl proti, ale žádný návrh ani ve vládě, ani v parlamentu není. Věřte mi, můžete klidně spát."

„Když já nevím. Jeden den někdo něco jen tak prohlásí a druhý den to má vláda na bilboardech."

„Opravdu, pane Kalaši. Zatím se nic takového nechystá. Kdyby ano, tak vám to sdělím jako prvnímu. Čestné pionýrské."

„No, já taky nechci zbytečně panikařit, vždyť mě znáte. Vlastně se ptám jen pro pořádek, pro jistotu. Nezlobíte se?"

„Nezlobím, od toho tady jsme. Když máte problém, klidně zavolejte, ale na noviny si dávejte pozor. Papír snese všechno."

„Tak vám moc a moc děkuji a hezký den."

„Není zač. I vám přeji pěkný den," zašvitořila jsem. Pan Kalaš je náš dobrý klient. A náš zákazník, i když má svoje mouchy, je náš pán. Přesto nikdo ve firmě nepochybuje, že kdyby si pan Kalaš přečetl v novinách svůj nekrolog, okamžitě zavolá, jestli opravdu zemřel.

„Copak, copak. Někdo tady pracuje přesčas?“ ozvalo se za mnou. Ve dveřích stála Šárka.

„Právě jsem zachraňovala pana Kalaše.“

„To určitě četl o tom podvojném účetnictví.“

„Bingo.“

„Tak už přestaň zachraňovat svět a jdeme domů.“

„Jasně,“ pokývala jsem hlavou a zavřela knihu, kterou jsem musela kvůli telefonu odložit na stůl.

„Co je to?“

„Dneska jsem si proti své vůli koupila knížku, a tak jsem teď do ní jen nakoukla.“

„Jak se kupuje knížka proti vlastní vůli?“

„Stejně jako každá jiná, jen je ti jedno, o čem je.“

Šárka se mi naklonila přes rameno, ale ani tak nic neviděla. Otočila jsem tedy knížku přímo proti ní.

„Hele, Viewegh. Od něj jsem četla kdeco.“

„To ani nevím, že píše kdeco.“

„Píše, ale většinou se to dá i číst.“

„Uvidíme, nebudu chválit den před večeří.“

„Kari, co kdybys mi ji půjčila. Zítra jdu do nemocnice na pár vyšetření. Znáš to, deset minut tě vyšetřují a pár hodin čekáš. Odborně bych na ni koukla a podám ti zasvěcenou recenzi.“

„Zapomeň na to, já ji koupila, já ji zaplatila, jsem tedy její právoplatná majitelka. Mám právo první noci.“

„Tohle je paragon od ní?“ vzala Šárka lístek, který z knihy vyčuhoval.

„Ano," přikývla jsem.

Šárka ho přelétla zkušeným účetním zrakem. „A co takhle trochu vydírání, děvče."

„Paragonem?"

„Tady čtu, že kniha byla koupena dnes v 14.18 hodin. To je v pracovní době."

Neudržela jsem smích. „Rekvalifikuješ se na Al Capona?"

„Al Capone byl proti mně jen čajíček."

„Dobře, dobře. Stejně na ni dnes nemám náladu a zítra mám hřbitovní kvítí."

„To je co?"

„Každoroční schůzka s kámoškama ze základky."

„Vidím, že jsi poetická duše."

„Ale pozítří mi ji vrať! A jestli mi prozradíš, kdo je vrah, tak už ti nikdy nic nepůjčím!" S těmi slovy jsem jí knihu podala.

„Skvělé. Tak pozítří."

„Ať ti to zítra dopadne v té nemocnici dobře."

„Díky tobě a panu Vieweghovi to bude minimálně snesitelnější," dodala a za stálého mávání mojí knihou mě ponechala opět mé samotě.

„No co, mám aspoň dobrý skutek. Mirek Dušín by ze mě měl radost."

Jenže dobrý skutek bývá často po zásluze potrestán. Vlastně bývá vždy potrestán. Kniha, která vstoupila do mého života jen tak mimochodem, se nyní vydala na pouť vlastním osudem a ten můj mi začala sakra připepřovat.

Úterý

„Nazdar, holky!“ volala jsem už přes půl ovocné jídelny, kde jsme měly schůzku po letech.

„Nazdar,“ volala Tína, zatímco Romana se omezila jen na mávání oběma rukama.

„To jsem ráda, že vás zase vidím. Sluší vám to.“

„Dík,“ řekla Tína.

„Dík,“ souhlasila Romana.

„Co to máte? To vypadá dobře.“

„Kalorická bomba se šlehačkou. Je v tom ovoce, čokoláda, oříšky a nějaký krém, který, jak doufám, není opalovací.“

„To si dám taky, a navrch kapučíno.“

„Tak si odlož a já ti pro to zatím skočím,“ navrhla Tína a taky hned vyrazila.

Tína byla vždycky ochota sama, taková pečovatelka od přírody. Nakonec se jí to stalo osudem. Vystudovala zdrávku a dala se na dráhu zdravotní sestry.

„Tak co jste zatím probraly?“

„Celkem nic, já sama přišla před chvilkou.“

„Chudinky, to jste mě ani nestačily pomluvit.“

„Dočkej času jako husa klasu. I na to dojde,“ zasmála se Romana.

Než jsem se pořádně usadila, byla Tína zpět.

„Tak, Karen, tady to máš. Obsluha vzorná, ceny mírné.“

Jen jsem vděčně vydechla. „Vypadá to božsky."

„Takže zde, na památném místě, máme za sebou přízemní vítací oficiality a může následovat bulvár." Tím památným místem Romana myslela právě tuhle ovocnou jídelnu na Václaváku, která tu fungovala už dávno předtím, než jsme přišly na svět, a kupodivu vydržela i nástup tržního hospodářství. Tady jsme si po deváté třídě slíbily, že se tu každý rok sejdeme, dokud nás smrt nerozdělí. I když si občas brnkneme, tak tohle je rituál. Něco, co se ctí.

„Takže, jak se, holky, máte? Tíno, pořád jsi ve Vinohradské nemocnici?" začala jsem.

„Jasně, pořád," kývla. Tína vlastně nebylo její pravé jméno, ale na škole jsme jí jinak neřekly, protože vypadala nachlup stejně jako Tína z kresleného seriálu Rodina Smolíkových.

„Na interně, že ano," dodala Romana.

„To už dávno ne. Vlastně za to může můj manžel."

„Jak to?" optaly jsme se skoro současně.

„No jo. Jirka je takovej starostlivej. Nějak mu vadilo, že dělám na oddělení, kde by člověk mohl něco chytit. Tak jsem přešla na oční. Oční zákal se kýchnutím nepřenáší."

„Vždyť se stejně pohybuješ po celé nemocnici."

„Jasně. Ono jde spíš jen o ten pocit. A mně to nakonec bylo jedno. Prostě jsem se přeškolila a jede se dál. A co ty, Karen?"

„Já jsem pořád kancelářská myš. Jak víte, šla jsem po vejšce na finanční úřad, pak krátce u zahraniční firmy a teď už rok a půl šroubuju u jedné účetní firmy. Papíry, papíry a zase papíry."

„Není to nuda?"

„Není, díky našim poslancům není. Jen daň z příjmu byla už novelizována víc jak šedesátkrát. Někdy mám dojem, že toho, jak se co má dělat, by se nedopátrala ani Agatha Christie."

„Koukám, že vdaná nejsi."

Podívala jsem se na svůj prsteníček. „Nejsem. Přece si nemyslíte, že bych vám neposlala oznámení."

Tína pokrčila rameny. „Jedna moje kamarádka ze zdrávky se vdávala úplně tajně, dokonce v cizině, a nenosila ani prsten. S manželem byli přesvědčeni, že svatba není IN. Ale vzali se kvůli majetku."

„Tak vdaná nejsem a ani to zatím nevypadá."

„Nechceš dohodit jednoho celkem pohlednýho doktora?"

Jen jsem se usmála. „A co ty, Romano. Kde vlastně teď pracuješ?"

„Nikde."

„Chceš zažít, jak se cítí nezaměstnaný?"

Romana se smála. „K tomu mám na míle daleko. Manžel pracuje v bance, nedávno ho zase povýšili a vydělává dost. Já zatím zůstala doma, kvůli bytu. Stal se ze mě kvalifikovaný stavbyvedoucí. Občas si řemeslníci dokonce přáli, abych musela do práce. Někdy taky vypomáhám tchánovi v jeho restauraci."

„Byt máš, tak co bude dál? Přece nezůstaneš doma u sporáku."

„Mám to v plánu. Tak trochu tlačím na manžela. Nějak se mi nezdá vhodné množit se dělením."

„Ty budeš mít dítě!" zajásala Tína.

„To je můj plán, vlastně přání, mám taky už…" Chtěla říct „na čase", ale při pohledu na mě to nedořekla.

„A co tvoje děti, Tíno?“ Tína má už tři. Původně chtěla jen dvě, ale po prvorozeném Matějovi přišla dvojčata Jarmilka a Ondřej.

„Ty jsou jen pro zlost, ale mám z nich přesto radost.“

„Jak to kočíruješ?“

„Nejhorší je, že jsou tři. To je dost nepřehledná situace. Dvě se ti prostě perou mezi sebou a ty je jen roztrhneš a nějak to vyřešíš. Tři ti neustále tvoří koalice dvou proti jednomu a ty vlastně nevíš, kdy které táhne proti kterému. Navzájem si poskytují protichůdná alibi a vůbec všelijak kličkují. Nakonec je člověk musí srovnat na hromadu všechny, hlava nehlava.“

„Máš fotky?“

„No jasně,“ rozzářila se a začala hrabat v kabelce. Vytáhla jich celý balík.

Následujících deset minut jsme proseděly mlčky, jen jsme závistivě prohlížely tu spoustu fotek.

„Fakt, vypadají jako dokonalí čertíci,“ nešetřila jsem chválou.

„Jo, s těma si užijem. Tak třeba dvojčata. Minule jsem musela do školy, protože se poprala na chodbě a druhé kolo si dala rovnou v ředitelně.“

„Fakt? A co říďa?“

„Ta byla na infarkt. Prý něco takového ještě neviděla. Ani jsem neprotestovala, že je zpohlavkovala oba na fleku.“

„O co vlastně šlo?“

„Ondřej všude představoval Jarmilu sloganem: To je můj dojčeniec, no a Jarča se ten den dověděla, že dojčeniec není slovensky dvojče, ale kojenec, respektive mimino.“

„To bych si taky nenechala líbit.“

„Taky si to nenechala. Ondra pak dostal ještě od ředitelky pár pohlavků navrch.“

„Proč?“

„Za drzost. Když je říďa roztrhla, protestoval technickou poznámkou a dodal, že v korejském parlamentu se taky perou, že to viděl v televizi.“

„To je pravda. Děti občas něco vidí v televizi a dávají tomu velký význam.“

Tína se jen usmála. „S tím mám už taky zkušenosti. Všechny tři se zapojily do protestní stávky ve školní jídelně za větší přídavky. Tohle zase musela řešit třídní. A víš, jak na to přišly?“

Obě jsme zavrtěly hlavou.

„Zase z televize. Viděly senátora Štěcha, jak vyhrožuje stávkou kdoví kvůli čemu.“

„A dostaly větší porce?“

„Ne. Ale vykoledovaly si dvouhodinovou mimořádnou osvětovou přednášku po škole.“

„Ale alespoň drží při sobě.“

„Kdepak. Pořád se hádají. Víte, jak si říkají?“

„Ne.“

„Dvojčata říkají Matějovi Sirotek a on zase říká dvojčatům Xerox1 a Xerox2.“

„Úžasné! Chudák manžel. Mám takový dojem, že u jednoho dítěte nezůstanu,“ usmívala se Romana.

„Před měsícem jsme zase řešili postelovou krizi. Museli jsme dětem koupit větší postele, ale protože dětskej pokoj není moc velkej, tak jsme koupili jednu postel patrovou. Pořád jsme s Jirkou řešili, koho z dětí vystrčíme na tu horní, probírali jsme všechny jejich prohřešky a poklesky, aby to mohlo být za trest, a nakonec to bylo úplně jinak."

„Hádám, že tam chtěly spát všechny."

„A taky se o to hned popraly. Z trestu hned mohla být odměna, ale to odmítaly a vyhrožovaly, že zavolají na linku bezpečí."

„Cože? Na linku bezpečí?"

„Jasně. Tím hrozí pravidelně. Nejčastěji, když není teplá večeře."

„A jak to dopadlo?"

„Rotují. Pravidelně rotují. Udělaly si rozpis s nápisem Demokracie v praxi a každý večer se střídají. Navíc před spaním společně zpívají písničku od Ježka: Jednou jsi dole, jednou nahoře."

„Tu mám taky ráda."

„Pravidelně to ukončuju nějakou drsnou poznámkou typu, že je to tak falešně, že i hřebíky vylejzají ze zdi, nebo že vyjí jako stádo zdivočelých Pokémonů."

„Fakt?"

„No jasně. Už jsem si u nich vysloužila přezdívku Osvaldová."

„To zpívají tak falešně?"

„Hvězdy Superstar z nich nebudou," jen rezignovaně pokrčila Tína rameny.

„A co plány? Děti ti vyrostou."

„Prosím tě, jaký plány. Sestra jsem a sestrou budu, pokud vláda nezruší zdravotnictví."

„Co takhle vrchní sestra?“

„Bože, ochraňuj mě od toho. Takovejch starostí a vděk žádnej.“

„Ty bys nechtěla šéfovat, poroučet druhým?“ usmála jsem se.

„Na to jsem moc velkej dobrák. Rozcupovali by mě, pomluvili a nakonec by oddělení vytunelovali. Jak je znám, ani by mě pak nepřišli navštívit do basy.“

„My bychom přišly. Obě,“ vyprskla Romana.

„Dík. Opravdu mám, holky, slzy na krajíčku. Ale asi vás zklamu. Vrchní nebudu a nebudu, radši se dám na vojnu.“

„A tvoje plány, Karen?“

Jen jsem se nadechla. „Do čtyřicítky budu dělat a pak půjdu do senátu a už pracovat nebudu.“

„To je jen na šest let.“

„Mám to vymyšlený. Nechám se zvolit čtyřikrát po sobě a pak půjdu do důchodu. No možná pětkrát a pak půjdu.“

„Hezký plán. Jen aby ti ho voliči nezhatili.“

„Při tom, kolik lidí chodí volit do senátu, mi stačí ukecat naši ulici. Možná dům, časem budou stačit jen sousedi.“

„A co chceš v senátu dělat?“

„Prosadím legalizaci harašení.“

„Geniální,“ tleskala Romana.

A tak nám všem pospolu čas hezky plynul. Ještě hodně se toho semlelo, tolik řečí neměl snad ani Palacký. Zkrátka a dobře, kámošky a zákusky, co si víc přát.

Z cukrárny jsme se přesunuly k Romaně domů. Nalákala nás na jehněčí po provensálsku s bažantí paštikou, francouzské víno a pudink s čerstvými malinami. Po té baště jsme se po kočičím způsobu rozvalily na ohromnou pohovku hned proti krbu a hřály si kožíšky.

„Myslím, dámy, že je čas na zpovědi," prohlásila Romana.

„Nekradu, nevraždím, chlapa nemám," začala jsem spontánně. „Žiju vůbec?"

„Vždyť si všechno vždycky řeknem," zapochybovala o nápadu Tína. „Co ještě?"

„Musí přece být něco, co jsme si ještě neřekly," nedala se Romana.

„Známe se od školky, a pokud chceš zase vytahovat tu rozlitou krupicovou kaši…"

„Nebo ty punčocháče," přidala jsem se.

„Dámy, nechte malicherných vzpomínek. Radši si dáme bublinky. Třeba nás něco napadne," rozhodla Romana a vědoma si své povinnosti hostitelky se ujala láhve.

„Takže, co máme společný, co jsme všechny prožily?"

„Nějaký úspěch nebo zklamaní."

„Nějaký úspěch nebo trapas. Takže nějaký rande."

„Dámy, zúžíme to na trapas. Budeme si povídat o prvním sexu," upřesnila jsem. „To šampíčko dělá divy."

„První sex ne!" zaprotestovala Romana.

„Řeklas ne? Opravdu jsi řekla ne? Takže když o tom nechceš mluvit, tak to bude určitě zajímavé."

Romana jen pokrčila rameny. „Ani ne. Já si ho totiž vůbec nepamatuju."

„To ti ta skleróza začíná brzo.“

„Kdepak skleróza. Spíš velký množství chlastu.“

„Tak nenapínej!“

„No dobře, ale budete zklamaný. Byl to předprázdninový mejdan na konci druháku na gymplu. Klasika. Nejdřív skoro celá třída, fóry na kantory a tak. Postupně řada lidí odešla a zůstalo jen silné jádro, nebo spíš silně podnapilé jádro třídy.“

„Kde to bylo?“

„U jedné spolužačky ve Vršovicích. Nějaká Božka. Kluci jí říkali Bibi, my holky Berta. Vlastně ten byt byl její babičky. Ta tam pochopitelně nebyla. Odjela k sestře na Moravu, ale to jsem doma z taktických důvodů zamlčela. Jak šel čas, tak to bylo divočejší a divočejší. Míchali jsme úplně všechno. Pití, jídlo, a dokonce i hudbu. Od Beatles po Michala Davida. Ale dokud člověk tancoval, tak to nebyl problém.“

„Co bylo dál?“

„To si právě pamatuju už jen v útržcích. Například jak se mi Béďa snažil sundat podprsenku. Musel to být kuriózní pohled. Snažili jsme se oba, bohužel protisměrně. Div jsem o ně nepřišla. Dokonalý kabaretní výstup. Taky si pamatuju, jak jsem bloudila nahá po bytě, už ani nevím, co jsem hledala. Jen si vzpomínám, že jsem vyšla až na chodbu domu. Naštěstí jsem si nezabouchla, jako v nějakým špatným filmu, a tak jsem se zase vrátila bez toho, aby si něčeho kdokoliv všiml. Prošla jsem celým bytem a vylezla zase pro změnu na balkón.“

„No a co ten první sex?“

„Ten byl nejspíš někde mezi kuchyní a obývákem. Nebo v koupelně, možná v ložnici. Mám obrovský okno, vlastně výlohu. Pak už si z toho vybavuju jen takovou velkou vyřezávanou postel. Takový ten vesnický Ludvík XIV. V té jsem se probudila spolu s Magdou, Jirkou a tím Béďou."

„Hezký!"

„Nejhorší bylo ráno. Všem nám bylo šoufl a každý se mě ptal: Jakej jsem byl? Přitom já měla stejnou otázku: Jaká jsem byla? Nikdo si nic nepamatoval, a tak jsme se navzájem dost koženě přesvědčovali o tom, že jsme byli úžasní. Nejlepší na celým světě."

„Chudinko. Tak ty si to fakt nepamatuješ?"

„Fakt. Mohla bych si něco vymyslet, ale proč? Jako kdyby mi v životě něco chybělo, a přitom to nejde vrátit. Každý další sex, i když sebelepší, byl už druhý, třetí, čtvrtý."

„To já to naopak měla děsně romantický," zasnila se Tína.

„Romantiku miluju. Povídej!"

Tína se dlouze napila. „To bylo na vesnický svatbě. Klasika. Velkej dvůr, sražený stoly s bílými ubrusy, statné panímámy, které na ty stoly pořád něco nosily, veselí svatebčani, šťastná nevěsta a zakřiknutej ženich. No a okolo půl vesnice, a abych nezapomněla, taky hudba. Místní harmonikář, který hrál, dokud ho neskolily rundy na zdraví a štěstí novomanželů. Potom ho vystřídal magneťák. A to bylo něco pro nás. Myslím jako mladý. Před stodolou začalo disko."

„To se mi líbí. Romantika na seně."

„Žádný seno nebude. Všechno šlo jako na každý svatbě. Staří vzpomínali, mladí tancovali a ostatní pili, jedli a klábosili."

„Takže ti tam někdo padl do oka?“

„Oba jsme si padli do oka. Takovej vytáhlej kluk s věčně rozcuchanejma vlasama a úžasně plachým úsměvem. Ke konci jsme tancovali jen spolu a potom se nabídl, že mě doprovodí domů, tedy k tetě, u které jsem byla na prázdninách. Moc se mi ale domů ještě nechtělo, a tak jsme si sedli u rybníka. Vedla jsem takový ty řeči o svatbě, jak se mi líbila a jakou bych jednou chtěla mít já.“

„To si ho asi musela dost nudit.“

„Ani ne. Naopak snil se mnou. Jenže v jiném rozměru. Já jsem například řekla, že bych na svatební cestu jela na Balaton, a on hned na Tahiti. A taky mi to barvitě popsal. To blankytné nebe, tu bílou pláž, divokou a nádhernou přírodu. Seděli jsme u rybníka, ale byli jsme v Tichomoří.“

„Takových romantických mužských je už málo.“

„A pak řekl, že si mě vezme. Odběhl zpátky a za chvíli se vrátil s dekou a košem. Měl v něm láhev vína, preclíky, izolačku, nůžky a svatební závoj nevěsty, který tam zůstal ležet přes židli. Nasadila jsem si ten závoj a on se zeptal, jestli chci být jeho ženou. Vzdychla jsem ano, a pak jsem se zase zeptala já jeho, jako jestli chce být můj muž, a on řekl ano. Pak mi na prstě udělal prstýnek z té izolačky a já jemu. A na stvrzení svých slov jsme spolu, oba pochopitelně úplně nazí, provedli očistnou koupel ve vlnách Pacifiku, tedy v tom rybníku, a pak přišla na řadu ta deka.“

„A zpíval přitom Kukurukuku, kukurukuku?“

„To ne, ale ocenila jsem, že na mě vůbec nespěchal a taky že na mě pořád mluvil. Vlastně pořád mluvil a jen o mně. Krásně. Nikdy

jsem neslyšela tolik krásných slůvek na moji adresu. Chvíli jsem byla víla, chvíli diamant, pak zase jeho sen, na to hned slavíček. Měl obrovský, teplý ruce. Bála jsem se, ale…“

„Jaký ale?“

„Vždyť víš. Ten strach prostě překonáš, obavy jsou nakonec menší než zvědavost. A musím říct, že jsem zklamaná nebyla. Vychutnal si mě plnými doušky a já jeho. Navzájem jsme se vypili jako dva poháry božského nektaru.“

„Ty vole!“ vyhrkla Romana. „To ti závidím. Já ani nevím, jestli jsem měla jednoho kluka nebo všechny, nebo třeba i nějakou holku. Jediná zkušenost, kterou jsem druhý den trpce prožila, byla, že míchat laciná vína je neskutečná blbost.“

„Neruš! Jak to bylo dál?“

„No nevím, co ještě říct. Leželi jsme u toho rybníka až do rána. Zabaleni do té jedné deky. Já měla ten závoj a on pořád povídal a povídal o mých očích, vlasech, ouškách, nosíku, prstíkách, ňadrech, bocích, pupíku a tak. A taky o srdci a lásce.“

„Miluju chlapy s bohatým slovníkem,“ zasnila se Romana.

„Neruš pořád! Jak to bylo s tím klukem dál?“

„Nijak. Ještě dopoledne odjel spolu s rodiči domů. Byli to nějací vzdálení příbuzní nevěsty někde od Liberce. Už nikdy jsme se neviděli a myslím, že jsem o to ani nestála. Nechtěla jsem ten zážitek něčím ohrozit. Já jsem potají vrátila ten závoj, mimochodem dost zmuchlanej, a prstýnek z izolačky jsem si večer rozstřihla. Mám ho ještě schovanej na památku.“

„Nádhera! Asi budu brečet," zajíkala se Romana. „Můžu ti ten příběh ukrást, kdybych někdy psala paměti? Napsat do nich, že jsem ztratila panenství a ani nevím, jestli během procesu opíjení nebo střízlivění, by nebylo to pravé."

„To tedy ne! Když nemáš svůj příběh, tak si ho vymysli."

„Ten tvůj byl úžasnej. Hotová telenovela. Doña Tinuela a don Manuel Sacramento Vykuk v západu slunce na tahitské pláži se objímají a slibují si věčnou nehynoucí lásku a kolem je posvátné, až hrobové ticho, protože i cikády pláčou."

„Doña Tinuela? To je dobrý," usmála jsem se. Tím jsem ovšem upoutala pozornost na sebe.

„Dobrý, dobrý. A teď jsi na řadě ty, Karen. Povídej! Mělas to romantický nebo depresivně realistický?"

„Ani nevím. Spíš překvapivý. Pocitově zmatený. Možná vztek, možná vzdor, možná ponížení. Čert ví."

„Další telenovela. Sem s ní!"

„Jestli si pamatujete, na střední jsem chodila do tanečního studia. Takové ty moderní tance. Nejdál jsme to dotáhli na pár předtančení na plesech, ale měli jsme pohyb a zábavu. Chodila jsem tam ráda. Jenže moc neuznávám autority, a tak jsem měla dost často problémy. Vyvrcholilo to tím, že jsem nesměla jet se souborem na nějakou soutěž do Brna. Dostala jsem zaracha. Vedoucí mi řekl, že když se neumím chovat, nedržím krok a pusu, tak za trest nikam nepojedu."

„Fakt řekl pusu?" zapochybovala Tína.

„Vlastně hubu, ale to je jedno. Fakt je, že disciplína nebyla moje parketa. Dost mě to tenkrát vzalo. Ta soutěž nebyla nějak zvlášť

významná, slovy sportovní terminologie to byl spíš přátelák, ale byl to výlet do Brna a tudíž dobrodružství. A já měla zůstat doma."

„Jen hádám. Doma si nezůstala, že jo?"

„Samozřejmě že ne! Našim jsem nic neřekla a jela jsem do Brna sólo. Když už jsem nemohla tančit, tak jsem se alespoň chtěla podívat. Problém byl v tom, že to bylo na dva dny, takže se v Brně spalo v hotelu u Výstaviště. Jenže já pokoj zamluvený neměla, protože jsem tam oficiálně nebyla. Proto jsem se domluvila s holkama, že mě vezmou na pokoj, jako černého pasažéra. Jenomže jsme se nějak minuly a já nevěděla, na kterém pokoji spí. Byla jsem sice v hotelu, ale zeptat na recepci jsem se nemohla. Tak jsem tam seděla a čekala, jestli se tam objeví někdo známý."

„A určitě se objevil. Princ na bílém koni. Nádhernej, vysokej, ramenatej."

Vyvalila jsem oči. „Na bílém koni v hotelu? Kam na to, Tíno, chodíš?"

„Čtu o tom dětem," odsekla.

„Princ to nebyl, ale Lukáš. Kluk z našeho souboru. Hezkej, vysokej, ale spíš bez ramen. Občas jsme mu žertem říkali Eifel, ale to neměl rád. Hned jsem ho odchytla a naservírovala mu můj problém. Nejdřív si ze mě utahoval, takový ty řečičky, že když budu chodit pokoj od pokoje a klepat, že je do rána najdu. Nebo třeba že mám zpívat pod okny a taky že život brněnských bezdomovců stojí za poznání, jelikož je určitě velmi pestrý a barvitý, ale nakonec měl nápad za všechny peníze. Navrhl mi, abych telefonem zavolala z jeho

pokoje recepci a nechala si spojit pokoj holek, a tak se dozvím jejich číslo pokoje.“

„Šla si s ním do jeho pokoje? Už to začíná být hambatý. To se mi líbí.“

„Byl to klasický hotelový dvojlůžák, ale Lukáš tam bydlel sám, protože byl lichej. Neměl nikoho ze souboru do dvojice. Když jsme tam přišli, jen ukázal na telefon u televize, vzal si ručník a pyžamo, a než zašel do koupelny, jen řekl, abych za sebou pořádně zabouchla.“

„To tedy od něj nebylo moc gentlemanský.“

„Ani mi to tehdy nevadilo. Znali jsme se léta, viděli se skoro denně. Sedla jsem k telefonu, ale ani nevím, proč jsem ho tenkrát nezvedla.“

„A už to víš?“

„Nevím. Vlastně jo, ale tehdy mi to hned nedošlo. Až po chvíli jsem si uvědomila, že tady je vlastně jedna postel volná, zatímco u holek budu spát buď na zemi, nebo se budeme mačkat na jedné posteli dvě. A jelikož jsme s Lukášem byli kamarádi, neviděla jsem žádný problém, abych přespala, samozřejmě ve vší počestnosti, v jeho pokoji. Nechala jsem telefon telefonem a začala si vybalovat.“

„A co Lukáš? Určitě vyšel z koupelny bez pyžama.“

„Vyšel v pyžamu. Řekla jsem mu, že u holek bych neměla to pohodlí a že když už tady jsem a je tu ta volná postel, tak tu přespím a jestli už můžu do koupelny. A aniž bych čekala na odpověď, tak jsem vyrazila ke koupelně. Jenže u dveří mě nečekaně zarazil jeho docela důrazný protest.“

„Tady nemůžeš spát!“

„Proč ne?“

Začal koktat. „Pro… prostě tak. Nemůžeš!“

„Nevidím důvod,“ namítla jsem a chtěla jsem konečně vlítnou pod sprchu.

„Tohle je můj pokoj!“ vyhrkl. „Nemůžeš tu spát!“

Znovu jsem se otočila, tentokrát přímo proti němu. Přísně jsem si ho přeměřila pohledem a procedila skrz zuby: „Já ti ten tvůj pokoj nesním. Proč tu podle tebe nemůžu tedy sakra spát?“

Chvíli mlčel a pak mě dokonale uzemnil. „A co moje dobrá pověst?“

Zůstala jsem jako bez peří, dokonale spařená slepice. „Chceš mi říct, že když tu budu spát na té druhé volné posteli, že tím může utrpět tvoje dobrá pověst?“

Souhlasně kývl hlavou. „Jistě. Když to praskne, tak zcela určitě.“

Nevěřícně jsem zavrtěla hlavou. „Kdyby se to někdo dozvěděl, tak snad půjde o dobrou pověst spíš mně, já přece budu v podezření, že jsem tu jen nepřespala, na mě se budou dívat jako na… nějakou… povolnější.“

Jen pokrčil rameny. „Tvoje dobrá pověst je tvůj problém. Já mluvil o té své.“

Vůbec jsem to nebyla schopna pochopit a myslím, že to na mně bylo vidět. „A v čem přesně by měla tvoje dobrá pověst utrpět?“

Chvilku mlčel, jen si váhavě rukou mnul špičku nosu. „Jestli se kluci dozví, že jsme spolu strávili noc na hotelovém pokoji a nic jsme spolu neměli, tak budu všem jen pro smích.“

Ještě víc jsem vyvalila už tak vytřeštěné oči, otevřela jsem pusu, ale nebyla jsem schopna okamžitě vůbec reagovat. Snad minutu jsme tam stáli a jen na sebe zírali. Pak jsem beze slova zapadla do koupelny."

„No jo," povzdychla Romana, „to je stará bolest. Kluci můžou mít plno holek a pořád jsou kabrňáci. Ale co my?"

„Stála jsem v té koupelně před zrcadlem a byla jsem vzteky rudá jako rak. On se bojí, že na něj praskne, že mě nepřefik. Ta představa, že si z něho budou utahovat, protože nic nebylo, zatímco mě možná vyloučí z tanečního studia, protože si budou myslet, že se to stalo. Taková nespravedlnost. Až studená sprcha mě probrala. Vrátilo se mi racionální uvažování. Rozhodla jsem se využít situace. Když to tak osud nachystal."

„Využít situaci? Co tím myslíš?"

„On Lukáš byl fajn kluk a kolovalo o něm dost zvěstí. Já už předtím měla pár příležitostí přijít o panenství, ale vždycky to byly takové pofidérní nabídky. Většinou jim předcházelo plácnutí přes zadek a takové ty řeči, že naši nejsou doma, vlítnem na to, ty s tím ale naděláš. Tohle bylo jiné. Oba jsme se v tom pokoji spolu ocitli vlastně náhodou."

„Tak nenapínej! Co bylo dál?"

„Z koupelny jsem vylezla jen s vrchní částí pyžama, a tu jsem ještě měla rozepnutou a ležérně shozenou přes ramena. Stoupla jsem si nad něho, ležel už v posteli a četl nějakou knihu. Sotva mě uviděl, upustil ji. Vypadal dost vyděšeně. Oči měl najednou velké, zrcadlila jsem se v nich v celé své kráse."